

Saj je res, da človek, katerega vse preganja, kateri trpi nezaslužene krivice, prepogostokrat lahko pride blizu obupa, a vere ne bode zgubil nigdar, ako — misli!

Odstrani se toraj človeški obup, za te v naših srcih nigdar ne bode prostora, ker imamo veliki mogočen ščit proti tebi, našo — vero!

Našim kmetom.

(Dalje.)

Paprika jih peče, namreč „Fihposove“ device, zato pa je pisala ena pismo svetemu „Fihposu“, da „Štajerc“ obrekuje posebno v članku „Našim kmetom“ ženske. Kaj ne, drage napredne dekleta, nobeni devici, katera okoli farovža voja, ni bil ta članek po volji? To pa že verjamem! „Fihpos“ mogoče ni zato, da bi spala hči, dokler se ne omoži, poleg matere, ona naj gre raji večkrat k mlademu kaplanu k spovedi! Toda o tem dovolj! —

Ali veš kaj draga mati, veš, kje ti storiš prvi pregrešek pri tvojem otroku? Ako je deklinica kolikaj odrastla, potem jej kupiš navadno prav lepo obleko, naj še boče tako draga. Oblečeš jo in se veseliš, kako je dekle zalo! „Oh kako je lepa mala Anica! Glej jo, kako jej obleka pristojna!“ Mlado dekle se obrača in gleda, svitla barvana obleka se jej dopade, dekle se začne samo sebi dopadati. To pa je gotovo velik pregrešek. Iz male Anice zraste velika Ana, in ta gleda samo na lišp, samo na obleko. Nekdaj so se nosili med kmeti samo platneni robci, dandanes pa že ima vsaka dekla, katera ne služi na letu niti ne trideset goldinarjev, židani robec, kateri velja 3 goldinarje, in kateri je še prej ko leto mine za nič. Toda ne smete me krivo razumeti! Vsaki mladi človek ima veselje z obleko. Deklica, katera je odrastla naj se obleče, kakor se spodobi, naj se tudi, seveda koliko jej dovoljuje denar, okinči, toda, da si obleče kmečka hči več „kikel“, kakor je v hiši kotov, in te vse „poštirkane“, to je gotovo neumnost!

rešil vas strašne smrti. Take dobrosrčnosti ne najdete drugod in sploh nikjer. Zato pa tudi vi izkažite kralju svojo hvaležnost ter mu sezidajte na gori Krasna palačo, kakoršne še nima celi svet!“

Od veselja je zavriskalo vse ljudstvo. Kdo bi pa tudi zamogel tako nesramen biti, da bi ne hotel pripraviti svojemu največjemu dobrotniku malo veselja?

Takoj so se zbrali stavbeniki in se posvetovali tri dni in tri noči, kakšen grad naj sezidajo. Zjedini so se, da postavijo iz žlahtnega lesa veličastno palačo.

Na vseh koncih in krajih so po vrtah zapele ostre sekire in čez dobrih osem mesecev je stal tam prekrasen grad. Nad vhodom se je lesketal zlat napis: „Svojemu največjemu dobrotniku hvaležno ljudstvo.“

Okrog grada so napravili prelepe vrtove, v katere so presadili najlepše cvetlice in najiminitnejše drevje, ki je bilo mogoče dobiti. Med zelenimi tratami

Pred kratkim je prišla neka mati s svojo še nedem letno hčerko v mesto in jo je pripeljala k temu trgovcu. Tukaj so bile razpostavljene različne stvari. „No, ali hočeš to Micika — ali to — ali to?“ Tako je govorila nespametna mati! Poštena kmetova mati kupi otroku v mestu, ako že zares mora, ž njo iti tje, kaj takega, kar si mati izbere, ne otrok.

Ljubi stariši! mnogo grešite tudi, ako se obnašate nepravilno in nepremišljeno, pred ot Sosedo se včasih skregajo! To je bilo in A vendar pa pride soseda, čeprav ste si v jakem opravi k tebi. Ti pa jo zagledaš skoz že od daleč in jeza v tebi skipi tako, da reče primer: „Zlodej jo nese že drugoč k meni!“ K stopi soseda v hišo si pa prijazna ž njo, in nje češ: „Ljuba prijateljica, dobro da si prišla k Sosedo odide, ti pa godrnjaš za njo: „Te sence je bilo tudi treba pod streho!“ Toraj v lice prijazna, a za hrbtom jo zmerjaš! Ta prizor p videli in čuli otroci! Draga mi, ali ne veš, otrok vse dobro zapomni? Otroku se je vtisne prizor v dušo in on si dela iz žnjega svoje du izvečke, svoje nazore! Tako je vprašal enkrat kapelan dečka v šoli, koliko da je svetih z mentov. Deček mu odgovori: „Samo trije so, in jih poznam!“ „Tako“, reče kapelan, „kateri pa Deček ponosno pogleda kaplana in reče! „Pr „rihtar“, drugi je „žandarm“, tretji pa „eksekut „Kako pa to?“ vpraša kaplan. Deček se od „Včeraj so jih oče videli skoz okno, ko so pri nam in so rekli: glej toti „zakramentari“ že gr — Vidite kam pripelje nepremišljeno, nepravilno našanje vpričo otrok.

(Dalje prihodnjič.)

Peronospora na grozdu.

Kakor se piše od sadje- in vinorejske šole v riboru se je tje poslalo od večih stranij grozdu

pa so žuboreli hladni potoki, kojih kristalno vodo so napeljali z visokih gor.

V tem času ni storil Trdomar skoraj nič drugega, kakor da je mislil na zlati grad in na biti prvi vladar na svetu. Za vse drugo ni bilo nič mar, in niti vroče prošnje nesrečnih pnikov ga niso ganile in zbudile iz premišljevanja. Neizrečeno težko je pričakoval od Ljudi naznanila, da je zlati grad gotov.

Zadnje dni družega leta prihiti na kraljev star ministrov služabnik in sporoči kralju, da njegovo povelje izpolnjeno. Vesel vpraša Trd „Ali pa je grad tudi najlepši na svetu?“ — gotovo mu ni nikjer para in še celó nebesom na čast“, odvrne starec in zopet odide.

Kralj ni mogel več doma strpeti in zato brž odpravil na pot. Spremljalo ga je mnogo ž gospode in vojakov. V malo dneh so prišli v nek kraje, kjer je ubogo sestradano ljudstvo vre